

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **A. W.**
skazanego z art. 197§1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019r.
na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońców skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 listopada 2018r., sygn. akt V Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 27 czerwca 2018r., sygn. akt X K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońców skazanego okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Kwestie podnoszone obecnie w kasacji, w apelacji głównie zostały podniesione jako zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Zasadnicza część zarzutów kasacyjnych podnosi naruszenie prawa materialnego przy przypisaniu skazanemu sprawstwa zarzuconych czynów. obrońcy twierdzą w tym zakresie, co prawda, że w ustalonym przez Sąd I instancji stanie faktycznym nie wskazano na wypełnienie wszystkich znamion przypisanych przestępstw. Jednocześnie jednak te ustalenia faktyczne kwestionują i przedstawiają odmienne wersje przebiegu wydarzeń, niż przyjęły to Sady rozpoznające sprawę lub też nadają tym ustaleniom odmienne znaczenie – korzystne dla skazanego.

I tak:

- w zarzucie 1 podnoszony jest brak ustalenia wypełnienia znamienia „pozbawienia wolności” przy przypisaniu popełnienia przestępstwa z art. 189§1 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy na k. 1 uzasadnienia swego wyroku ustala wprost, że skazany „wepchnął siłą J. P. na tylne siedzenie zaparkowanego samochodu”, a następnie przewiózł do swojego miejsca zamieszkania. Ten opis odpowiada swoją treścią znamieniu „pozbawienia wolności”, wszak pokrzywdzona została do samochodu wepchnięta wbrew swojej woli i wbrew tej woli przewieziona do mieszkania skazanego. Było to zatem bezprawne pozbawienie jej wolności fizycznej.
- w zarzucie 2 podnoszony jest brak ustalenia wypełnienia znamienia „użycia przemocy” przy przypisaniu popełnienia przestępstwa z art. 197§1 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy również na k. 1 uzasadnienia swego wyroku ustala wprost, że skazany „wepchnął” J. P. do wanny, w której następnie doszło do wykonania czynności seksualnych. Podobnie, jak w przypadku zarzutu z pkt 1 i w tym wypadku owo „wepchnięcie” jest synonimem użycia przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonej.

Sąd ten również na k. 15 uzasadnienia w sposób jednoznaczny odwołał się do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 czerwca 2008r. (w sprawie III KK 47/08) w zakresie w jakim „penetracja narządów płciowych” wypełnia znamiona przestępstwa z art. 197§1 k.k. Brak podstaw do kwestionowania tego poglądu.

- w zarzucie 3 podnoszone jest wadliwe rozpoznanie przez Sąd Odwoławczy wskazanego w apelacji naruszenia art. 5§2 k.p.k. Pomijając w tym miejscu rozważania co do tego, czy rzeczywiście Sąd Okręgowy powziął wątpliwości o jakich mówi ten przepis i czy mogą na to wskazywać, wbrew treści pisemnego uzasadnienia wyroku ustne motywy rozstrzygnięcia, to wskazać należy, że wątpliwości takie dotyczyć mogą tylko tej części zajścia z dnia 27 lutego 2017r., która rozegrała się po zaślęciu pokrzywdzonej. A te wydarzenia, z pewnością nie stały się przedmiotem zarzutu i nie zostały zinterpretowane przez Sądy rozpoznające sprawę z naruszeniem art. 5§2 k.p.k.
- w zarzucie 4 podnoszone jest wadliwe rozpoznanie przez Sąd Odwoławczy wskazanego w apelacji naruszenia art. 7 k.p.k. Nie sposób jednak przyjąć, że Sąd Odwoławczy nie ustosunkował się wprost do wszystkich zarzutów odniesionych w apelacjach. Uczynił to wszak enumeratywnie. Nie wskazał co prawda wprost, które z jego rozważań dotyczą art. 7 k.p.k., lecz i w apelacjach skarżący formułując liczne zarzuty nie przywoływali tego przepisu.
- w zarzucie 5 podniesiono zarzut o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Zauważyć wypada zatem, że w dniu 2 marca 2017r. Prokuratura Rejonowa w K. na podst. art. 60§1 k.p.k. objęła w niniejszej sprawie ściganiem przestępstwo z art. 217§1 k.p.k., popełnione na szkodę M. L.. Bezspornie zatem prokurator stał się uprawnionym oskarżycielem, a skarga przez niego złożona zmaterializowała się w postaci zarzutu z pkt. III aktu oskarżenia.
- w zarzucie 6 podnoszony jest brak ustalenia wypełnienia znamienia „groźby” przy przypisaniu popełnienia przestępstwa z art. 190§1 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy również na k. 1 uzasadnienia swego wyroku ustalił wprost, że skazany zwrócił się do M. L. i „w wulgarnych słowach kazał mu przestać spotykać się z J. P. jednocześnie grożąc mu pozbawieniem życia poprzez nasłanie na niego jak to określił mafii [...]”. Nie można zatem mówić o naruszeniu prawa materialnego, skoro w uzasadnieniu wyroku zawarto ustalenie faktyczne takiej treści. Jak ustalił to Sąd I instancji, groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego

uzasadnioną obawę spełnienia. I w tym zatem wypadku, obrońcy choć twierdzą, że prawidłowo ustalono stan faktyczny, w istocie ustalenie to kwestionują.

- w zarzucie 7 podnoszony jest brak ustalenia wypełnienia znamienia „uszczipienia egzekucji i wyrządzenia szkody wierzycielowi” przy przypisaniu popełnienia przestępstwa z art. 300§2 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy na k. 2 uzasadnienia swego wyroku ustalił wprost, że skazany „w dniu 25 września 2016r. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego uszczipił zaspokojenie wierzyciela poprzez uszkodzenie zajętego majątku – nieruchomości w postaci budynku (...) poprzez jej częściowe zburzenie za pomocą koparki”. I w tym zatem przypadku znamiona przypisanego przestępstwa wprost wynikają z dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Nie mają też racji obrońcy twierdząc, że zaspokojenie wierzycielki mogło nastąpić z innych składników majątku skazanego. W tym bowiem przypadku egzekucja komornicza skierowana została do tego konkretnego składnika majątku – nieruchomości w N. i to ten budynek został zniszczony przez skazanego w trakcie trwającej egzekucji. I w tym zatem przypadku nie doszło do naruszenia prawa materialnego
- w zarzucie 8 podnoszony jest zarzut braku możliwości przypisania skazanemu popełnienia przestępstwa z art. 263§2 k.k. w sytuacji, gdy znajdował się w usprawiedliwionym błędzie co bezprawności swego zachowania – art. 30 k.k. Obrona buduje przekonanie o braku wiedzy u skazanego o konieczności posiadania zezwolenia na broń gazową na tym, że osoby, które wiedziały o tym, że posiada taką broń, w tym jego przełożony, nie zawiadomiły o tym organów ścigania. Rozumowanie to jednak, nie może być uznane za przekonujące. Wiedza o konieczności posiadania zezwolenia na posiadanie broni, w tym gazowej, jest powszechna w Polsce. Nie było jakichkolwiek przeszkód, aby uzyskać w tym zakresie bardziej szczegółową informację, czy to poprzez dostęp do aktu prawnego, czy zwrócenie się do właściwych organów. O stanie wiedzy skazanego w tym zakresie wprost świadczy opisana przez Sądy obu instancji reakcja na pytanie M. Z. o legalność posiadania tej broni. W żadnym stopniu zaś, nie można przyjąć, że brak złożenia przez kogoś zawiadomienia o przestępstwie, usprawiedliwia w rozumieniu

art. 30 k.k. przekonanie o legalności działania sprawcy w tym zakresie. Wszak skazany zdawał sobie sprawę, o czym wyjaśniał, że takiego samego pistoletu nie mógłby obecnie kupić w Polsce bez stosownego zezwolenia.

- w zarzucie 9 podniesiono kwestię współmierności wysokości wymierzonych skazanemu kar. Zarzut taki jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny – art. 523§1 k.p.k.

W tej sytuacji, brak było podstaw do uznania zarzutów podniesionych w kasacji za zasadne choćby w minimalnym stopniu.

Przypomnieć też wypada, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Rozpoznanie skargi w szerszym zakresie, w istocie możliwe jest wyłącznie w sytuacji zachodzenia okoliczności z art. 439 k.p.k. Stąd rozpoznanie kasacji w niniejszej sprawie musiało ograniczyć się prawie wyłącznie do rozpoznania podniesionych naruszeń prawa materialnego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.